

vání beztrestnosti dle § 187 tr. zák., nehledíc ani k tomu, že se obecní strážník o krádeži služebně hned dověděl.

Státní zastupitelství brojí proti svrchu uvedenému rozsudku jednak proto, že byl obžalovanému vyměřen nízký trest, jednak proto, že mu byl povolen podmíněčný odklad trestu. Odvolání jest v obou směrech odůvodněno. Nelze sice přisvěditi odvolání, že obžalovanému přitěžuje okolnost, že jako železniční zřízenec porušil své povinnosti ve větším rozsahu (§ 43 tr. zák.), neboť okolnost, že obžalovaný jest železničním zřízencem, kvalifikuje právě zmíněnou krádež jako krádež zločinnou a nemůže proto ještě jedenkrát jako přitěžující okolnost býti uvažována v neprospěch obžalovaného. Rovněž nelze vyloučiti polehčující okolnost částečného doznání, poněvadž skutkový děj byl obžalovaným skutečně doznán. Přes to tedy, že poměr přitěžujících a polehčujících okolností zůstává nezměněn, a že jest tudíž na místě použití § 54 tr. zák., jakož i dále přes to, že i použití § 55 tr. zák. jest odůvodněno, což vlastně odvolání státního zastupitelství ani nepopírá, jest trest obžalovanému vyměřený nízký, uváží-li se, že krádeže na dráze jsou zvláště nebezpečné a že proto vyžadují také zvláště přísného potrestání. Bylo proto odvolání státního zastupitelství vyhověno a trest obžalovanému přiměřeně zvýšen. Při rozhodování o podmíněčném odkladu trestu dlužno sice uvážiti obě okolnosti, ke kterým přihlížel již nalézací soud, že totiž obžalovaný jest zachovalý, a že jest duševně méněcenný; leč přes to nejsou tyto dvě okolnosti tak důležité, že by v tomto případě mohly odůvodniti podmíněčný odklad trestu. Železniční krádeže náležejí již od delší doby ke krádežím zvláště nebezpečným a jest tato jejich povaha již také všeobecně známa. Nehledíc k tomu, bylo však železničním zřízencům zvláště a opětovně na srdce kladeno, aby se těchto krádeží vyvarovali. Žádá to důvěra veřejnosti v nerušenou a bezpečnou dopravu zboží dráze svěřeného. Obžalovanému musilo tedy býti známo, že se dopouští činu zvláště odsuzovaného a jeho úřední povinnosti zvláště porušujícího. Nedbal-li toho obžalovaný, dal na jevo, že méně přísné prostředky nestačí, aby ho od spáchání zlých činů uvarovaly, a že jest potřebí, aby byl trest na něm vykonán, má-li v budoucnosti vésti pořádný život. Touto úvahou jest vyvrácen význam zachovalosti obžalovaného. K jeho chorobě nelze pak přihlížeti, poněvadž v tomto případě hledě i k dřívějšímu disciplinárnímu řízení proti obžalovanému, padá na váhu více jeho nemravná povaha, nežli vliv jeho nemoci. Byl mu proto podmíněný odklad trestu odepřen a bylo odvolání i takto vyhověno.

Čís. 543.

O různých trestních udáních, týkajících se téhož žalobního děje, jež byly podány jednak orgánem veřejným jednak soukromým obžalobcem, jest vynésti jediný rozsudek.

Nezachoval-li se ten, jemuž bylo ublíženo, jsa slyšen jako svědek o obžalobě veřejné, ohledně soukromožalobných urážek, obžalovaným mu při téže příležitosti učiněných, dle § 263 tr. ř., nemůže se po té domáhati, by obžalovaný byl též za ně potrestán.

(Rozh. ze dne 28. září 1921, Kr I 755/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona:

Rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfě ze dne 9. února 1921 a rozsudkem krajského soudu jako odvolacího soudu v České Lípě ze dne 2. dubna 1921, porušen byl zákon v ustanovení §§ 56 a 263 tr. ř.; rozsudky ty se zrušují a obžalovaná se sprostuje podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 496 tr. zák., jehož se prý dopustila tím, že dne 12. prosince 1920 ve Varnsdorfě Robertu P-ovi a Františku D-ovi před více lidmi nadávala a nahlas, aby byla slyšena, zlým nakládáním jim vyhrožovala.

D ů v o d y :

Dle četnického trestního oznámení ze dne 18. prosince 1920, podaného u okresního soudu ve Varnsdorfě, byl Robert P. dne 12. prosince 1920 po předcházející slovní potyčce Marií F-ovou ranami rukou do obličeje lehce poraněn. Robert P. podal dne 18. ledna 1921 u okresního soudu ve Varnsdorfě soukromou trestní obžalobu na Marii F-ovou pro přestupek proti bezpečnosti cti, spáchaný dne 12. prosince 1920 zlým nakládáním. Hlavní líčení konalo se dne 7. ledna a 19. ledna 1921. Rozsudkem ze dne 19. ledna 1921, odsouzena byla Marie F-ová pro přestupek proti bezpečnosti těla dle § 411 tr. zák. podmíněčně se zkušební dobou jednoho roku. Rozsudek ten byl rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v České Lípě ze dne 18. dubna 1921 v plném znění potvrzen. Po vynesení rozsudku prvě stolice a sice dne 20. ledna 1921 podali Robert P. a František D. další soukromou obžalobu trestní na Marii F-ovou pro přestupek proti bezpečnosti cti dle § 496 tr. zák., spáchaný tím, že při výše uvedeném výstupu dne 12. prosince 1920 jmenované soukromé obžalobce slovy urazila. Rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfě ze dne 9. února 1921 byla proto Marie F-ová na novo podmíněně se zkušební dobou jednoroční odsouzena pro přestupek dle § 496 tr. zák. Podotýká se, že na ustanovení § 265 tr. ř. se odvoláno nebylo, jakož i, že soukromí obžalobci při projednání svrchu uvedené trestní věci pro § 411 tr. zák. byli přítomni a slyšení jako svědci a že mimo to Robert P. byl jako soukromý účastník i právně zastoupen. Také posléz uvedený rozsudek byl rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v České Lípě ze dne 2. dubna 1921 potvrzen. Z uvedeného plyne, že týž žalobní děj, totiž výstup mezi Marií F-ovou a Robertem P-em i Františkem D-em ze dne 12. prosince 1920 stal se předmětem tří trestních udání na Marii F-ovou, totiž četnického oznámení, soukromé trestní obžaloby Roberta P-a a soukromé trestní obžaloby Roberta P-a a Františka D-a, ohledně nichž vyneseny byly dva rozsudky, totiž ze dne 19. ledna 1921 a ze dne 9. února 1921. Tento způsob vyřízení odporuje předpisu § 56 tr. ř., dle něhož o všech souběžných činech trestných vydán býti má jediný konečný rozsudek. Kdy z pravidla toho učiniti lze výjimku, obsahuje § 57 tr. ř.; § 263 tr. ř. pak ustanovuje, kterak si počínati, když teprve při hlavním přelíčení nějaký jiný skutek se klade obžalovanému za vinu. Při tom jest úplně nerozhodno, v jaké funkci jest oprávněný obžalobce hlavnímu přelíčení přítomen. V tomto případě jest soukromou trestní obžalobou Roberta P-a zjištěno, že týž stíhal pouze urážku na cti, způsobenou zlým nakládáním ze dne 12. prosince 1920, a že se o slovních uráž-

kách ani nezmiňuje. Nutno proto za to míti, že Robert P. pro slovní urážky potrestání Marie F-ové vůbec nežádal, tím více, že, byv slyšen jako svědek v trestní věci pro § 411 tr. zák., taktéž slovných urážek se nedotýkal. Není proto přípustno, by pro ně po vynesení rozsudku ze dne 19. ledna 1921 Robert P. žádal potrestání Marie F-ové, poněvadž stíhání to dle § 263 tr. ř. zvláště vyhrazeno nebylo. Také František D., byv slyšen jako svědek při hlavním přelíčení dne 19. ledna 1921 a uváděje při něm výslovně, že bylo mu Marií F-ovou dne 12. prosince 1920 vynadáno a zlým nakládáním vyhrožováno, aniž si vyhradil současně dle § 263 tr. ř. zvláštní trestní stíhání Marie F-ové, pozbyl tím práva, by dodatečně trestný tento skutek stíhal.

Čís. 544.

Předražování (cis. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Pletichy mohou býti spáchány i tenkrát, prodal-li pachatel pouze z ochoty předměty potřeby, jež byl koupil původně pro sebe. Po stránce subjektivní vyžaduje se vědomí pachatelovo, že činnost jeho jest způsobila stupňovati ceny předmětů potřeby.

(Rozh. ze dne 28. září 1921, Kr II 8/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Olomouci ze dne 1. prosince 1920, jímž byl obžalovaný sprostěn dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle § 23 čís. 4 cis. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvního stádia, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Lichevní soud vzal za prokázáno, že obžalovaný koupil několikrát před 4. srpem 1919 od neznámého vojína 800 kusů cigaret jednak samopaných, které platil po 22 h, jednak egyptských, které platil po 28 h a jednak »dámének«, které platil po 48 h za kus. Dále, že cigarety tyto koupil obžalovaný jednak pro vlastní potřebu, jednak pro svého švagra, že však na prosbu svých hostů v hotelu prodal jim z nich, ačkoliv věděl, že obchod s cigaretami není volný, nýbrž vyhrazen jest jako monopol státu, celkem 65 kusů jednak egyptských, jednak dámének, při čemž dal si zaplatiti za egyptské po 60 hal a za dámenky po 50 h, takže na jednom kuse vydělal 2 h. Lichevní soud třeba měl dále za prokázáno, že cigarety jsou předmětem potřeby, přece ve skutkovém ději takto zjištěném neshledal skutkové podstaty přečinu řetězového obchodu ve smyslu cit. cis. nařízení, ježto obžalovaný tím, že z 800 cigaret pro sebe nakoupených z ochoty přepustil hostům jen 65 kusů za nepatrný výdělek, neprovozoval ještě v pravém slova smyslu obchod s cigaretami ve velkém, jak to míní dotýčné nařízení, nýbrž vyhověl jen přání svých hostů. Právem uplatňuje zmateční stížnost státního zastupitelství s hlediska č. 9 a) § 281 tr. ř., že osvobozující výrok spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Zrušovací soud vyslovil v přechytných rozhodnutích, že neoprávněné obcho-